

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 392/08-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. decembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť B. A., t. č. vo výkone trestu, zastúpeného advokátom JUDr. M. K., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica, v konaní vedenom pod sp. zn. BB - Pšv 15/06 a jeho uznesením zo 17. decembra 2007 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tošs 26/2007 a jeho uznesením z 9. januára 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. A. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2008 doručená sťažnosť B. A., t. č. vo výkone trestu (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „špeciálny súd“), v konaní vedenom pod sp. zn. BB - Pšv 15/06 a jeho uznesením zo 17. decembra 2007 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tošs 26/2007 a jeho uznesením z 9. januára 2008.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sudca pre prípravné konanie špeciálneho súdu vydal 21. apríla 2006 pod sp. zn. BB - Pšv 15/06 na sťažovateľa európsky zatýkací rozkaz za trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon účinný do 31. decembra 2005“), za trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, 2 písm. b) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005 a za zločin úžery podľa § 235 ods. 1 a 3 písm. b) a ods. 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov účinného od 1. januára 2006.

Dňa 27. apríla 2006 vydal príslušný justičný orgán Maďarskej republiky pod sp. zn. 9.B.366/2006/4 súhlas na trestné stíhanie sťažovateľa pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej a teroristickej skupiny a trestný čin vraždy. Súhlas na trestné stíhanie za zločin úžery nebol daný a trestné stíhanie sťažovateľa za tento skutok prokurátor zastavil uznesením z 26. septembra 2006.

Sťažovateľ bol zadržaný na území Slovenskej republiky a vzatý do väzby uznesením špeciálneho súdu sp. zn. BB - Pšv 15/06 z 24. augusta 2006 z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Podaním doručeným špeciálnemu súdu 28. novembra 2007 sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby a ponúkol písomný sľub. Sudca pre prípravné konanie špeciálneho súdu na verejnom zasadnutí 17. decembra 2007 zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu a neprijal písomný sľub. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú najvyšší súd na neverejnom zasadnutí 9. januára 2008 zamietol.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol:

„V predmetnej žiadosti o prepustenie z väzby som uvádzal viaceré relevantné skutočnosti, okolnosti a návrhy... ale hlavne v ktorej som predstrel výslovne svoju žiadosť a vôľu nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu, aby som mohol pri prejednaní mojej žiadosti o prepustenie z väzby na verejnom zasadnutí dostatočne brániť, a teda uvádzať a poukazovať na všetky relevantné skutočnosti a okolnosti pre mňa prospešné.

V súlade s takto mnou učenou žiadosťou o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu v žiadosti o prepustenie ma z väzby mi bolo začiatkom mesiaca december 2007 doručené zo Špeciálneho súdu predvolanie na verejné zasadnutie nariadené na deň 17. 12. 2007. Súčasne mi bolo doručené dňa 7. 12. 2007 upovedomenie od vyšetrovateľa, že v dňoch 13. 12. 2007 a 14. 12. 2007 mi bude na podklade mojej predostretej žiadosti umožnené preštudovať vyšetrovací spis. O pár dní neskôr, dňa 12. 12. 2007 mi však vyšetrovateľ doručil osobne upovedomenie, že nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu sa ruší, bez toho, aby mi takéto neumožnenie môjho zákonného práva akokoľvek odôvodnil.

Na využití svojho práva nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu som trval aj na verejnom zasadnutí dňa 17. 12. 2007, kedy som na otázku súdu presne označil časť vyšetrovacieho spisu, do ktorej chcem nahliadnuť. Jednalo sa najmä o doklady a písomnosti súvisiace s vydaním európskeho zatýkacieho rozkazu zo dňa 21. 4. 2006, sp. zn. BB - Pšv 15/06 a súhlas daný príslušným maďarským vykonávajúcim justičným orgánom na moje trestné stíhanie pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a trestný čin vraždy. Nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu požiadal na verejnom zasadnutí aj môj obhajca.

Sudca pre prípravné konanie Špeciálneho súdu túto moju žiadosť o nahliadnutie do vyšetrovacieho spisu ako i rovnakú žiadosť môjho obhajcu bez ďalšieho zamietol.

Na verejnom zasadnutí dňa 17. 12. 2007 som pri svojom výsluchu taktiež uviedol, že udelenie súhlasu vykonávajúceho justičného orgánu Maďarskej republiky nebolo zákonné, nakoľko bolo v rozpore s čl. 14 od. 1 Európskeho dohovoru o vydávaní, kde sa na vydanie súhlasu vyžaduje vypočutie vydávanej osoby. Viackrát som opätovne zdôraznil, že nikdy som vypočutý na tento účel nebol, že o vydaní európskeho zatýkacieho rozkazu som dokonca nemal do môjho vydania ani vedomosť...

Zo súdneho spisu je navyše zrejmé, že doklady a písomnosti súvisiace s vydaným európskeho zatýkacieho rozkazu ako aj udelenie súhlasu vykonávajúceho justičného orgánu Maďarskej republiky, na ktoré som sa po celú dobu odvolával, neboli v čase rozhodovania sudcu pre prípravné konanie Špeciálneho súdu o mojej žiadosti o prepustenie z väzby a rovnako ani pri neskoršom rozhodovaní Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o mojom opravnom prostriedku voči rozhodnutiu sudcu pre prípravné konanie Špeciálneho súdu dňa 9. 1. 2008 v súdom spise. Do spisu boli založené až následne vyšetrovateľom dňa 10. 1. 2008, t. j. až deň potom ako Najvyšší súd Slovenskej republiky ako nadriadený orgán rozhodujúci o opravnom prostriedku rozhodol o mojej sťažnosti. Svedčí o tom aj očíslovanie predmetných listín, ktoré boli v spise zaevidované až pod číslom 4.300 až 4.330, t. j. na konci spisu, kedy ostatné listiny sú už pod číslom 619 až 672. Takáto neúplnosť súdneho spisu v časti, o ktorú som sa pri podaní žiadosti o prepustenie z väzby a následne pri podávaní opravného prostriedku opieral, spôsobilá, že sudca pre prípravné konania Špeciálneho súdu ako aj Najvyšší súd Slovenskej republiky nemali v čase svojho rozhodovania možnosť náležite vyhodnotiť a teda vysporiadať sa s dôvodmi a argumentmi, ktoré som v žiadosti, ústnym prednesom na verejnom zasadnutí ako aj následne v sťažnosti uvádzal. Z tohto dôvodu mám za to, že takéto rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie Špeciálneho súdu zo dňa 17. 12. 2007 ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. 1. 2008 nemali podklad v súdnom spise, a teda moje tvrdenia ktoré som v súvislosti s udelením súhlasu maďarského vykonávajúceho justičného orgánu uvádzal nemohol súd s prihliadnutím na absenciu namietaných listín ani vyhodnotiť. Rozhodnúť sa takejto situácie nebolo možné, v dôsledku čoho je nutné pokladať obe citované rozhodnutia (sudcu pre prípravné konanie Špeciálneho súdu zo dňa 17. 12. 2007 a rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. 1. 2008) za nezákonné.

Za závažné pochybenie sudcu pre prípravné konanie Špeciálneho súdu pokladám aj to, že jeho rozhodnutie neumožniť mi preštudovať vyšetrovací spis nijak neodôvodnil, a rovnako sa ani vo svojom uznesení zo dňa 17. 12. 2007 s takouto mojou žiadosťou vôbec nevysporiadal. Rovnako ako to uvádzam vyššie sa sudca pre prípravné konanie Špeciálneho súdu nevysporiadal vo svojom rozhodnutí ani s mojou prednesenou námietkou na verejnom zasadnutí dňa 17. 12. 2007, že súhlas maďarského vykonávajúceho justičného orgánu nebol daný zákonne, o čom museli mať príslušné slovenské orgány vedomosť, a čo neoprávňovalo

slovenské orgány na základe takto zjavne nezákonného rozhodnutia postupovať. Som preto navyše toho názoru, že takéto rozhodnutie sudcu pre prípravné konanie Špeciálneho súdu nemožno považovať ani za preskúmateľné.

Za ďalšie pochybenie sudcu pre prípravné konanie Špeciálneho súdu považujem to, že mi ako obvinenému neumožnil v zmysle čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 3 Európskeho dohovoru nahradiť väzbu písomným sľubom, ktorý som na tento účel poskytol podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku č. 301/2005 Z. z. v platnom znení vo svojej žiadosti o prepustenie z väzby, aj keď to európsky dohovor v takomto prípade plne umožňuje.“

V sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu zo 17. decembra 2007 sťažovateľ opäť požiadal, aby mu bolo umožnené nazrieť do vyšetrovacieho spisu, a súčasne požiadal, aby najvyšší súd rozhodoval o jeho sťažnosti na verejnom zasadnutí, na ktorom by „mal možnosť a priestor sa vyjadriť a poukázať súdu na relevantné skutočnosti vyvracajúce nariadenie, eventuálne ďalšie trvanie mojej väzby, ktoré skutočnosti, ktoré som mal v úmysle si pred tým ešte overiť nahliadnutím do vyšetrovacieho spisu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mojej žiadosti nevyhovel a dňa 18. 2. 2008 mi bolo doručené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. 1. 2008, sp. zn. 3 Tošs 26/2007, ktorým zamietol moju sťažnosť proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie Špeciálneho súdu zo dňa 17. 12. 2007 bez toho, aby sa v ňom dôvodne vysporiadal s mojou žiadosťou nahliadnuť do vyšetrovacieho spisu a následne bol prítomný pri prejednaní mojej sťažnosti a možnosťou vyjadriť sa osobne. Mám preto za to, že takýmto postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky tento taktiež zasiahol do môjho práva upraveného v čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a ods. 4 Európskeho dohovoru a čl. 17 ods. 2, ods. 5 a čl. 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky.“

Na základe uvedeného sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a rozhodol týmto nálezom:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom a uznesením sp. zn. 3 Tošs 26/2007 zo dňa 9. 1. 2008, porušil právo B. A. podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a ods. 4 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobodách a základné právo podľa čl. 17 ods. 2, ods. 5 a ods. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Špeciálny súd v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica postupom a uznesením sp. zn. BB - Pšv 15/06 zo dňa 17. 12. 2007 porušil právo B. A. podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobodách a základné právo podľa čl. 17 ods. 2, ods. 5 a ods. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tošs 26/2008 z 9. 1. 2008 a uznesenie sudcu pre prípravné konanie Špeciálneho súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica zo dňa 17. 12. 2007, sp. zn. BB - Pšv 15/06 zrušuje a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikazuje, aby B. A. prepustil bezodkladne na slobodu.

4. B. A. priznáva trovy právneho zastúpenia vo výške 8.011,- Sk (slovom osemtisícjedenásť slovenských korún), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. M. K., so sídlom K. do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dané dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:... zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami ods. 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol

o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru postupom a uznesením špeciálneho súdu sp. zn. BB - Pšv 15/06 zo 17. decembra 2007

Pri posudzovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity svojej právomoci pri ochrane ústavnosti, ktorý je vyjadrený v ustanovení čl. 127 ods. 1 ústavy. Zo subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplýva, že ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (IV. ÚS 115/07).

V danom prípade bola proti uzneseniu špeciálneho súdu prípustná sťažnosť, o ktorej v zmysle príslušných ustanovení Trestného poriadku rozhodoval najvyšší súd, čo v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o ústavnosti uznesenia špeciálneho súdu sp. zn. BB - Pšv 15/06 zo 17. decembra 2007, a preto v tejto časti ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tošs 26/2007 z 9. januára 2008

Pri posudzovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd prihliadol na konanie pred všeobecnými súdmi ako na celok, teda aj na obsah uznesenia špeciálneho súdu sp. zn. BB - Pšv 15/06 zo 17. decembra 2007 a procesný postup špeciálneho súdu predchádzajúci vydaniu označeného rozhodnutia, pretože tieto boli predmetom preskúmania zo strany najvyššieho súdu v konaní sp. zn. 3 Tošs 26/2007.

Pokiaľ ide o základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane konštatoval (napr. I. ÚS 100/04, III. ÚS 135/04), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľné ustanovenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktoré je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Táto súdna ochrana zahŕňa základné procesné garancie spravodlivého súdneho konania s prihliadnutím na povahu a účel konania o väzbe, a preto sú na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikovateľné špeciálne ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy o osobnej slobode, a nie všeobecné ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy.

Z uvedeného dôvodu je sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v konaní o väzbe zjavne neopodstatnená.

Ústavný súd konštatuje absenciu príčinnej súvislosti aj medzi namietaným postupom najvyššieho súdu a čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, pretože právo na periodickú kontrolu zákonnosti väzby a jednotlivé hmotnoprávne a procesné záruky tohto konania sú obsiahnuté v čl. 5 ods. 4 dohovoru. Ústavný súd preto odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti sťažnosť aj v časti namietaného porušenia práva sťažovateľa podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru.

Ústavný súd sa napokon zameral na posúdenie namietaného porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru postupom a uznesením najvyššieho súdu tým, že

a) najvyšší súd v konaní o sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu porušil zásadu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní, keď neumožnil sťažovateľovi nazrieť do vyšetrovacieho spisu napriek tomu, že mu toto právo odoprel už špeciálny súd, a tým, že o jeho sťažnosti rozhodol bez jeho vypočutia na neverejnom zasadnutí,

b) najvyšší súd sa dostatočne nevysporiadal s argumentmi sťažovateľa proti ďalšiemu trvaniu jeho väzby, a to aj v súvislosti s ponúknutým sľubom.

K bodu 2a)

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že konanie podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru musí mať charakter súdneho konania, ktoré okrem inštitucionálnych záruk nezávislosti a nestrannosti orgánu rozhodujúceho vo veci musí poskytovať garancie procesnej povahy primerané povahe pozbavenia osobnej slobody dotknutej osoby v konkrétnom prípade (napr. rozsudok vo veci Assenov a iní c. Bulharsko z 28. októbra 1998, rozsudok vo veci Wloch c. Poľsko z 19. októbra 2000). Ak je dotknutá osoba pozbavená osobnej slobody podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru, musí byť vypočutá. Vždy musí byť zaručená kontradiktórnosť konania a rovnosť zbraní (napr. rozsudok vo veci Nikolova c. Bulharsko z 25. marca 1999).

Neexistuje rovnosť zbraní, ak je obhajcovi odopretý prístup k vyšetrovaciemu spisu, ktorého preštudovanie je nevyhnutné, aby bolo možné účinne namietať zákonnosť väzby jeho klienta (Nikolova v. Bulharsko z 25. marca 1999). Účinnosť vyšetrovania môže niekedy vyžadovať utajenie časti získaných informácií, aby sa obvinenému zabránilo zničiť alebo ovplyvniť dôkazy alebo znemožniť riadny výkon spravodlivosti. Sledovanie tohto legitímneho cieľa však nemôže odôvodniť podstatné obmedzenia práv obhajoby. Informácie, ktoré sú podstatné pre posúdenie zákonnosti väzby, musia byť primeraným spôsobom sprístupnené obhajcovi obvineného držaného vo väzbe (Garcia Alva v. Nemecko z 13. februára 2001, Lietzow v. Nemecko z 13. februára 2001).

Na posúdenie opodstatnenosti tejto časti sťažnosti sťažovateľa ústavný súd nazrel do trestného spisu vedeného špeciálnym súdom pod sp. zn. BB 3 T 3/2008 a zistil tieto skutočnosti:

Dňa 24. augusta 2006 predtým, ako špeciálny súd rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby, mu sudca pre prípravné konanie pred výsluchom za prítomnosti jeho obhajcu prečítal príkaz na zatknutie sp. zn. BB - Pšv 15/06 z 21. apríla 2006, európsky zatýkací rozkaz sp. zn. BB - Pšv 15/06 z 21. apríla 2006 a preklad z maďarského jazyka rozhodnutia justičného orgánu Maďarskej republiky sp. zn. 9.B.366/2006/4 z 27. apríla 2006. Sťažovateľ vyhlásil, že prečítaným rozhodnutiam porozumel.

Nezákonnosť trestného stíhania v súvislosti so zásadou špeciality sťažovateľ namietal prostredníctvom svojich obhajcov aj vo vyjadreniach k návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby, ktorý bol podaný špeciálnemu súdu 1. februára 2007, ako aj na verejnom zasadnutí o tomto návrhu, ktoré sa konalo 13. februára 2007. Obhajca sťažovateľa JUDr. M. K. v sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu sp. zn. BB - Pšv 18/2006 z 13. februára 2007 uviedol: *„Taktiež obhajoba spochybňuje samotné rozhodnutie maďarských justičných orgánov, s ktorým sa obhajoba oboznámila tesne pred začatím verejného zasadnutia, nakoľko objekt uvedený v uznesení nie je totožný s objektom, na ktorý má byť vydaný súhlas na trestné stíhanie.“*

Dňa 13. júla 2007 sťažovateľ počas výsluchu pred rozhodnutím o návrhu prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby z 27. júna 2007 rozsiahlo argumentoval proti zákonnosti vydaných európskych zatýkacích rozkazov, ako aj proti zákonnosti rozhodnutí maďarských justičných orgánov, z čoho vyplýva, že bol oboznámený z obsahom týchto rozhodnutí.

Zákonnosť dodatočného európskeho zatýkacieho rozkazu a rozhodnutia maďarského justičného orgánu o jeho vykonaní sťažovateľ namietal aj vo vyjadrení zo 7. októbra 2007 k návrhu prokurátora na predĺženie lehoty väzby, ktorý bol špeciálnemu súdu podaný 19. septembra 2007. Sťažovateľ zotrval na svojom vyjadrení aj pri vypočutí na verejnom zasadnutí 11. októbra 2007. Ani vo vyjadrení, ani na verejnom zasadnutí sťažovateľ nenamietal, že by nebol s obsahom týchto rozhodnutí oboznámený.

Zo zápisnice o výsluchu obvineného sťažovateľa z 18. júna 2007 bolo zistené, že sťažovateľovi, ako aj jeho obhajcovi bol pri výsluchu predložený na nahliadnutie preklad a fotokópia originálu rozhodnutia príslušného justičného orgánu Maďarskej republiky o udelení dodatočných súhlasov s trestným stíhaním za ďalšie trestné činy, ktoré bolo vydané 30. mája 2007 pod č. 9.B.486/2007/5.szám.

Zo spisu špeciálneho súdu bolo tiež zistené, že sťažovateľ 15. augusta 2007 a 16. augusta 2007 nazrel do vyšetrovacieho spisu, počas tohto úkonu si robil poznámky a požiadal o vyhotovenie niektorých častí spisu.

Predmetom konania ústavného súdu v tejto časti je posúdenie, či najvyšší súd nevyhovením žiadosti sťažovateľa o nazretie do vyšetrovacieho spisu v spojení s tým, že o jeho sťažnosti proti uzneseniu špeciálneho súdu zo 17. decembra 2007 rozhodol na neverejnom zasadnutí, mohol porušiť základné práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

Zo skutočností, ktoré ústavný súd zistil nazretím do trestného spisu vyplýva, že sťažovateľ aj jeho obhajca boli pred rozhodnutím o vzatí sťažovateľa do väzby oboznámení s obsahom príkazu na zatknutie sp. zn. BB - Pšv 15/06 z 21. apríla 2006, európskeho zatýkacieho rozkazu sp. zn. BB - Pšv 15/06 z 21. apríla 2006, ako aj prekladu rozhodnutia justičného orgánu Maďarskej republiky sp. zn. 9.B.366/2006/4 z 27. apríla 2006. Sťažovateľ bol priebežne oboznamovaný aj s obsahom dodatočne vydaných európskych zatýkacích rozkazov a rozhodnutí príslušných justičných orgánov Maďarskej republiky o súhlase s jeho trestným stíhaním.

Ústavný súd zistil, že obhajoba bola oboznámená s obsahom európskych zatýkacích rozkazov, ako aj s obsahom rozhodnutí justičných orgánov Maďarskej republiky o ich vykonaní, pričom časť spisu obsahujúca tieto doklady nebola pred obhajobou utajená. Možnosť sťažovateľa predniesť svoje argumenty proti zákonnosti jeho trestného stíhania, a tým aj proti zákonnosti väzby v súvislosti so zásadou špeciality nebola preto postupom špeciálneho súdu obmedzená. Pokiaľ sťažovateľ odôvodňuje porušenie svojich práv aj tým, že mu nebolo umožnené nazrieť do zápisníc o výsluchoch svedkov Š. S., M. Č. a M. Č. vykonaných za posledný mesiac, ústavný súd nevidí dôvod zaoberať sa týmito námietkami, keďže sťažovateľ netvrdil, že by o týchto úkonoch jeho obhajcovia neboli upovedomení a nemali možnosť sa ich zúčastniť a prípadne si aj vyžiadať kópie zápisníc. Ústavný súd je preto toho názoru, že najvyšší súd tým, že pred rozhodnutím o sťažnosti (a ani špeciálny súd pred rozhodnutím o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby) neumožnil sťažovateľovi nazrieť do vyšetrovacieho spisu, neznevýhodnil sťažovateľa oproti prokurátorovi, a teda nemohlo dôjsť ani stavu k nerovnosti strán v konaní ani k porušeniu princípu kontradiktórnosti konania, a preto týmto postupom nemohlo dôjsť k porušeniu

základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru.

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že najvyšší súd rozhodol o jeho žiadosti bez toho, aby ho vypočul, a to napriek tomu, že v sťažnosti výslovne žiadal o vypočutie, aj v tejto časti ústavný súd považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

Postup všeobecných súdov pri rozhodovaní o väzbe a jej ďalšom trvaní je upravený v § 72 ods. 2 Trestného poriadku, podľa ktorého vziať do väzby možno len obvinenú fyzickú osobu. Uznesenie o vzatí do väzby sa musí odôvodniť aj skutkovými okolnosťami. O väzbe rozhoduje súd a v prípravnom konaní na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie. Pred rozhodnutím o vzatí alebo nevzatí obvineného do väzby musí byť obvinený vypočutý. O ďalšom trvaní väzby, zmene dôvodov väzby, návrhu na predĺženie lehoty väzby alebo žiadosti obvineného o prepustenie z väzby možno rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí, ak zo žiadostí nevyplývajú také skutočnosti, na ktoré treba obvineného vypočuť na verejnom zasadnutí, alebo ak obvinený v žiadosti o prepustenie z väzby výslovne nepožiadaval o výsluch a zároveň neuviedol nové skutočnosti súdu skôr nežné, ktoré sú významné pre rozhodnutie.

Z citovaného vyplýva, že podľa Trestného poriadku musí byť obvinený pred rozhodnutím o vzatí alebo nevzatí do väzby vypočutý. Oproti tomu o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby možno rozhodnúť aj na neverejnom zasadnutí, ak zo žiadosti nevyplývajú také skutočnosti, pre ktoré treba obvineného vypočuť na verejnom zasadnutí. Z toho možno urobiť záver, že Trestný poriadok v prípade rozhodovania o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby ponecháva priestor na úvahu všeobecného súdu, či obvineného osobne vypočuje, t. j. bude konať na verejnom zasadnutí, alebo ho nevypočuje, t. j. bude konať na neverejnom zasadnutí. Táto úvaha všeobecného súdu je ale obmedzená znením poslednej vety citovaného § 72 ods. 2 Trestného poriadku (IV. ÚS 290/07).

Ani z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva nevyplýva, že v konaní o väzbe musí byť sťažovateľ osobne vypočutý na obidvoch stupňoch konania. Rešpektovanie práv zaručených v čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru vyžaduje, aby v priebehu väzby obvineného bola procesná záruka spočívajúca v jeho možnosti byť osobne prítomný v konaní pred súdom a osobne sa k veci vyjadriť rešpektovaná v rámci periodickej súdnej kontroly väzby (v rámci konaní spadajúcich pod režim čl. 5 ods. 4 dohovoru) v primeraných (t. j. v relatívne krátkych) časových intervaloch. Osobná prítomnosť obvineného v konaní pred súdom je nevyhnutná vždy, keď to vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu vyžaduje povaha skutočností (tvrdení a skutkových okolností), ktoré majú byť predmetom posúdenia súdom, alebo ak vzhľadom na procesnú situáciu a povahu prejednávaných skutočností je zabezpečenie osobnej prítomnosti obvineného nevyhnutným predpokladom rešpektovania kontradiktórnosti konania a princípu „rovnosti zbraní“ (napr. III. ÚS 34/07, III. ÚS 226/07).

Nevyhnutnosť osobnej prítomnosti obvineného pred súdom v takomto konaní treba posudzovať vždy individuálne, podľa okolností konkrétneho prípadu. Čisto písomné konanie o sťažnosti obvineného proti rozhodnutiu o väzbe pred súdom druhého stupňa môže byť v súlade s čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj s čl. 5 ods. 4 dohovoru, ak ani prokurátor nebol na zasadnutí súdu prítomný (napr. III. ÚS 345/06, III. ÚS 67/08, III. ÚS 68/08).

Trestný poriadok výslovne ukladá konať na verejnom zasadnutí len v konaní o sťažnosti proti uzneseniu o nevzatí obvineného do väzby (§ 192 ods. 3 Trestného poriadku). V iných prípadoch môže požiadavka osobného vypočutia obvineného v konaní o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe vyplývať z konkrétnych okolností prípadu, najmä ak sťažovateľ uvádza nové skutočnosti významné pre posúdenie dôvodov väzby alebo ak došlo k zmene dôkaznej situácie. Zo sťažnosti sťažovateľa žiadne také skutočnosti nevyplývali. Pokiaľ konanie na prvom stupni vyhovuje požiadavke kontradiktórnosti, podľa názoru ústavného súdu nebolo za daných podmienok povinnosťou najvyššieho súdu konať o sťažnosti na verejnom zasadnutí.

K bodu 2b)

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľ namietal nedostatočné vysporiadanie sa najvyššieho súdu s jeho argumentmi proti trvaniu dôvodov väzby a nedostatočné preskúmanie rozhodnutie špeciálneho súdu v časti neprijatia písomného sľubu.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 4 dohovoru je osoba vo väzbe oprávnená na preskúmanie procesných a hmotných podmienok, ktoré sú predpokladom na jej „zákonnosť“, pričom požiadavka preskúmania hmotných podmienok väzby zahŕňa povinnosť preskúmať okolnosti svedčiace pre a proti väzbe a rozhodnúť s poukazom na právne kritériá, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, alebo prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (pozri III. ÚS 38/01, III. ÚS 79/02 a III. ÚS 135/04).

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 3 Tošs 26/2007 z 9. januára 2008, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa, uviedol:

„... Na základe uvedeného je treba konštatovať, že doteraz zistené skutočnosti nasvedčujú, že skutky, pre ktoré je trestné stíhanie vedené, boli spáchané, majú znaky vyššie špecifikovaných trestných činov, pričom existuje dôvodné podozrenie, že tieto skutky spáchal obvinený B. A. sám, resp. spoločne s ďalšími obvinenými osobami...

S poukazom na charakter trestnej činnosti, pre ktorú bolo v predmetnej veci začaté trestné stíhanie sa ani v súčasnom štádiu dokazovania na dôvodnosti ďalšieho trvania väzby nič nezmenilo.

Konkrétne okolnosti ktoré odôvodňujú existenciu dôvodov ďalšieho trvania väzby obvineného spočívajú v charaktere, spôsobe a rozsahu trestnej činnosti zo spáchania ktorej je dôvodne podozrivý. V danom prípade sa jedná o rozsiahlu závažnú trestnú činnosť veľkej skupiny obvinených, vyžadujúcu značne rozsiahle a časovo náročné dokazovania. Z relevantných častí trestného spisu je nepochybne zrejmé, že obvinený sa nezdržoval na adrese jeho trvalého bydliska a ukrýval sa v cudzine. Preto dôvodná obava z možného úteku obvineného je stále plne opodstatnená [§ 71 ods. 1 písm. a) Tr. por.].

Trestná činnosť pre ktorú je obvinený trestne stíhaný mala byť páchaná organizovaným spôsobom a po dlhšiu dobu, viacerými skutkami a až zákrokom orgánov

činných v trestnom konaní bolo v jej pokračovaní zabránené. Tieto okolnosti odôvodňujú obavu, že obvinený v prípade prepustenia na slobodu bude pokračovať v trestnej činnosti, alebo vykoná trestný čin ktorý pripravovali resp. ktorým hrozil.

Na základe týchto skutočností súd prvého stupňa správne vyvodil záver o dôvodnosti ďalšieho trvania väzby aj podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Pokiaľ sa týka sťažnostných námietok obvineného vo vzťahu k otázkam uplatňovania zásady špeciality treba uviesť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa týmito námietkami zaoberal v predchádzajúcom svojom uznesení (z 21. februára 2007. sp. zn. 3 Tošs 2/2007) v predmetnej veci, a preto v tomto smere poukazuje na odôvodnenie tohto rozhodnutia. V danej súvislosti treba tiež zdôrazniť, že súdy Slovenskej republiky nemôžu podrobiť revízií právoplatné rozhodnutia justičných orgánov Maďarskej republiky.

Námietky obvineného spočívajúce v tvrdení, že pred rozhodnutím sudcu špeciálneho súdu mu nebolo umožnené nahliadnuť do trestného spisu, ako aj, že časť obvinených v predmetnej veci bolo už z výkonu väzby prepustených, je z hľadiska posúdenia dôvodnosti trvania väzby obvineného B. A. irelevantná. U každého obvineného sa dôvodnosť väzby posudzuje vždy individuálne.

Vo vzťahu k sľubu obvineného je treba uviesť, že prvostupňový súd sa týmto návrhom zaoberal a posúdil vecné aspekty možnosti nahradenia väzby peňažnou zárukou.

S prihliadnutím na povahu a závažný charakter trestnej činnosti, pre ktorú je obvinený B. A. trestne stíhaný, dospel sudca pre prípravné konanie špeciálneho súdu k správne záveru, že v predmetnom prípade sľub nie je dostatočnou zárukou, pretože neodstraňuje obavu, že menovaný sa v prípade jeho prepustenia na slobodu nedopustí konania predpokladaného ustanovením § 71 ods. 1 písm. a), písm. c) Tr. por. Preto návrh obvineného na jeho prepustenie z väzby za súčasného prijatia jeho sľubu sudca pre prípravné konanie špeciálneho súdu správne neprijal.“

Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 Tošs 2/2007 z 21. februára 2007, na ktoré odkázal v napadnutom uznesení, v súvislosti s námietkami obhajoby k rozhodnutiam justičných orgánov Maďarskej republiky uviedol:

„Čo sa týka zásady špeciality, tak je potrebné uviesť, že justičné orgány Slovenskej republiky vyžiadali v prípade každého trestného stíhania za skutky, ktoré sa stali

pred vydaním obvineného B. A. na trestné stíhanie z Maďarskej republiky a na trestné stíhanie ktorých vydaný nebol, súhlas justičných orgánov Maďarskej republiky. Príslušné rozhodnutia sú obsiahnuté v spisovom materiále tak v origináloch, ako aj v prekladoch do slovenského jazyka. V tomto smere nemožno orgánom prípravného konania ani sudcovi pre prípravné konanie nič vytýkať. Najvyšší súd iba pripomína, že slovenským justičným orgánom neprináleží posudzovať postup maďarských justičných orgánov v rámci príslušných procesných predpisov. Je síce skutočnosťou, že rozhodnutie sudkyne Maďarskej republiky zo 7. februára 2007 obsahuje nesprávne údaje o mene matky a trvalom bydlisku obvineného, avšak jeho generálie (dátum a miesto narodenia) sú správne. Takisto aj z odôvodnenia je zrejmé, že rozhodnutie sa týka skutkov, ktoré sa kladú za vinu obvinenému A. tak, ako je to uvedené aj v európskom zatýkacom rozkaze vydanom sudcom pre prípravné konanie špeciálneho súdu dňa 8. januára 2007. Najvyšší súd v tomto smere nemá žiadne pochybnosti. Na základe uvedených skutočností najvyšší súd zistil, že všetky formálne podmienky na trestné stíhanie obvineného B. A. sú splnené.“

Podľa názoru ústavného súdu sa najvyšší súd dostatočne vysporiadal s tvrdením sťažovateľa o nezákonnosti európskych zatýkacích rozkazov a rozhodnutí justičných orgánov Maďarskej republiky, a to už aj v predchádzajúcom rozhodnutí (sp. zn. 3 Tošs 2/2007 z 21. februára 2007), na ktoré sa v tejto súvislosti najvyšší súd odvolal, čo nie je v rozpore s právom sťažovateľa na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Ústavný súd už vo svojich rozhodnutiach (napr. III. ÚS 241/07, III. ÚS 271/07 a I. ÚS 92/08) uviedol, že spôsob takejto formulácie odôvodnenia z hľadiska jeho preskúmateľnosti považuje za prípustný, pretože obsah predchádzajúcich rozhodnutí je dotknutým stranám známy ich oznámením, prípadne môže byť známy využitím inštitútu nazretia do spisu. V danom prípade neboli žiadne pochybnosti o tom, že sťažovateľ bol oboznámený s obsahom rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Tošs 2/2007 z 21. februára 2007.

V napadnutom uznesení najvyšší súd preskúmal, či z vykonaného vyšetřovania a zabezpečených dôkazov naďalej vyplýva, že sa skutok stal, má znaky trestného činu, pretrváva dôvodné podozrenie, že skutky spáchal obvinený, a preskúmal aj existenciu

skutkových okolností odôvodňujúcich pretrvávajúce zákonné dôvody väzby sťažovateľa. Odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia, a preto ústavný súd konštatuje, že spĺňa požiadavku náležitého odôvodnenia rozhodnutia v konaní vo väzobnej veci v zmysle čl. 5 ods. 4 dohovoru.

Pokiaľ sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd nemohol v čase rozhodovania 9. januára 2008 náležite preskúmať jeho sťažnosť, pretože sa v spise nenachádzali písomnosti súvisiace s vydaním európskeho zatýkacieho rozkazu, a tieto založil vyšetrovateľ do spisu až 10. januára 2008, ústavný súd nevidí žiadnu príčinnú súvislosť medzi týmito tvrdeniami a namietaným porušením práv sťažovateľa jednak preto, že sťažovateľ nepodporil svoje tvrdenia žiadnymi relevantnými argumentmi, a jednak preto, že nazretím do predmetného spisu ústavný súd zistil, že najvyšší súd po rozhodnutí o sťažnosti sťažovateľa 9. januára 2008 zaslal spis špeciálnemu súdu, kde bol doručený 4. februára 2008, a špeciálny súd ho vrátil príslušnému útvaru Policajného zboru 6. februára 2008. Sťažovateľ preto pri úkone preštudovania vyšetrovacieho spisu 10. januára 2008 nemohol mať k dispozícii rovnopis spisu, ktorý bol predložený špeciálnemu súdu s jeho žiadosťou o prepustenie z väzby z 25. novembra 2007. Táto skutočnosť vyvracia tvrdenia sťažovateľa bez akýchkoľvek pochybností.

Podľa názoru sťažovateľa je pochybením v rozpore s čl. 5 ods. 3 dohovoru, keď mu všeobecné súdy neumožnili nahradiť väzbu písomným sľubom. Z judikatúry k druhej vete čl. 5 ods. 3 dohovoru vyplýva, že prepustenie na základe záruky je len možnosťou, a nie oprávnením osoby pozbavenej osobnej slobody. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby. Uplatňuje sa nielen v prípade takzvanej útekovej väzby, ako by tomu nasvedčovala formulácia účelu tejto záruky (zabezpečenie prítomnosti na pojednávaní), ale možno ňou nahradiť aj väzbu realizovanú na základe iných dôvodov. V rozpore s dohovorom by bolo, ak by vnútroštátne právo vylučovalo v prípade niektorých trestných činov vôbec možnosť záruky (Caballero c. Spojené kráľovstvo z 8. februára 2000, S. B. C. c. Spojené kráľovstvo z 19. júna 2001).

Článok 5 ods. 3 dohovoru nepriznáva jednotlivcovi absolútne právo byť prepustený na záruku, ale umožňuje mu žiadať o prepustenie na slobodu s poskytnutím záruky. Súdnym orgánom vzniká v tejto súvislosti povinnosť zvážiť, či sa poskytnutím určitej záruky dosiahne rovnaký účel, aký bol sledovaný vzatím osoby do vyšetrovacej väzby. Pri posudzovaní jej opodstatnenosti má záruka prednosť pred pokračovaním väzby (I. ÚS 239/04, II. ÚS 38/05).

V tejto súvislosti je ústavný súd oprávnený a povinný preskúmať, či všeobecný súd rešpektoval právo sťažovateľa na podanie žiadosti o nahradenie väzby písomným sľubom, či o ponuke písomného sľubu rozhodol a či jeho rozhodnutie vychádzalo zo skutkových dôvodov, ktoré napokon viedli k neprijatiu písomného sľubu. Najvyšší súd (aj špeciálny súd) tieto princípy dodržal, a preto ústavný súd nemôže vstupovať do jeho právomoci preskúmaním jeho úvah a hodnotení o existencii alebo neexistencii skutkových okolností odôvodňujúcich neprijatie písomného sľubu a ponechaním obvineného vo väzbe.

Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi námietkami sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom a jeho základným právom podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a právom podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, a preto sťažnosť v časti proti postupu a uzneseniu najvyššieho súdu odmietol v celom rozsahu pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2008